

PODWÓJNE ŻYCIE

(Doubles vies)

W KINACH OD 17 MAJA 2019

DYSTRYBUCJA W POLSCE

Al. Wojska Polskiego 41/43, 01-503 Warszawa
tel.: (+4822) 536 92 00, fax: (+4822) 635 20 01
e-mail: gutekfilm@gutekfilm.pl <http://www.gutekfilm.pl>

Projekt współfinansowany w
ramach programu Unii Europejskiej
„Kreatywna Europa”

PODWÓJNE ŻYCIE
DOUBLES VIES

Reżyseria

Oliver Assayas

Scenariusz

Oliver Assayas

Zdjęcia

Yorick Le Saux

Montaż

Simon Jacquet

Dźwięk

Nicolas Cantin

Daniel Sobrino

Aude Baudassé

Scenografia

François-Renaud Lebarthe

Kostiumy

Jürgen Doering

W rolach głównych:

Guillaume Canet	jako Alain Danielson
Juliette Binoche	jako Selena
Vincent Macaigne	jako Léonard Spiegel
Christa Théret	jako Laure d'Angerville
Nora Hamzawi	jako Valérie
Pascal Gregory	jako Marc-Antoine Rouvel

Producent

Charles Gillibert

Produkcja

CG Cinéma

Francja

rok produkcji: 2018

czas trwania: 108 min.

Dolby Digital – 1.85

Kolor

OPIS FILMU

Uwodzicielski i przewrotny, najnowszy film Oliviera Assayasa („Sils Maria”, „Personal Shopper”) bawi się pojęciem wierności. W „Podwójnym życiu” dotyczy ono zarówno kilku zdradzających się osób, perwersyjnej relacji fikcji do rzeczywistości, jak również rewolucji technologicznej, która każe nam porzucać stare przyzwyczajenia. W błyskawicznie zmieniającym się świecie e-booki wygryzają papierowe książki, młode kochanki – starzejące się żony, zaś seriale – kinowe fabuły. Nie zmienia się tylko jedno: zawsze najbardziej podnieca nas nowe.

Swoimi bohaterami uczynił Assayas członków paryskiej bohemy, przeżywających właśnie kryzys wieku średniego. Leonard, pisarz snobujący się na bycie offline (Vincent Macaigne), pragnie wydać kolejną powieść, będącą zapisem romansu z pewną aktorką. Jego wydawca, przystojny karierowicz Alain (w tej roli super gwiazda francuskiego kina – Guillaume Canet), odrzuca książkę, bo o wiele bardziej pasjonuje go teraz świat e-booków, a dokładnie atrakcyjna doradczyni do spraw digitalizacji. Alainowi umyka więc, że jego żona, marząca o ambitnej roli serialowa aktorka Selen (fantastyczny, autoironiczny występ Juliette Binoche) spotyka się z pewnym pisarzem, którego partnerka także nie wie o zdradzie, bo jest zbyt zajęta ogarnianiem PR-u prowadzącego podwójne życie polityka...

Na ów splot seksu, kłamstw i literatury, Assayas patrzy z wyrozumiałością i humorem (krytycy podkreślają, że „Podwójne życie” to jego najlepsza komedia!), deklarując w jednym z wywiadów: „Staliśmy się takimi moralistami, że zapragnąłem nakręcić film odrobinę niemoralny”. Inspiracją dla tego lekkiego niczym czytelnik – i równie pojemnego – komediodramatu jest bez wątpienia seksowne kino mistrza Erica Rohmera. Niektórzy piszą też o podobieństwach do najlepszych filmów Woody’ego Allena – z tym że u Assayasa jest zdecydowanie więcej wina.

Podczas 19. Międzynarodowego Festiwalu Filmowego Nowe Horyzonty we Wrocławiu zostanie zaprezentowana retrospektywa filmów Olivera Assayasa. Festiwal rozpocznie się 25 lipca i potrwa do 4 sierpnia 2019 roku.

GŁOSY PRASY

Uwodzicielska satyra z doskonałą Juliette Binoche!
Screen International

Czarujący i przewrotny. Z każdą minutą bawi coraz bardziej.
Indiewire

Pełen humoru, ciepły i inteligentny. Patrząc na słowne szermierki bohaterów w „Podwójnym życiu”, aż chce się dołączyć do dyskusji.
Variety

Komedia jest tu podszyta rozpaczą, ale i czułością. Reżyser dostarczył kolejnego dowodu, że ma talent do mówienia o poważnych sprawach w lekki sposób.
The Hollywood Reporter

Unosi się nad tym filmem duch Erica Rohmera.
Screen Daily

Cudownie rozgadana komedia.
Los Angeles Times

Niesamowicie inteligentny, podany w świetnym tempie i niepodrabialnie francuski.
Film Threat

Reżyser „Sils Maria” potrafi pobudzać i prowokować do myślenia. Wkłada kij w mrowisko, zadaje wiele pytań, rzuca nośnymi hasłami.
Movieway

Wszystko, co chcielibyście wiedzieć o związkach, zdradach i podwójnym życiu, ale baliście się zapytać.
Uncut

REŻYSER o FILMIE

Współczesny świat cechuje ogromna zmienność, a największym wyzwaniem, które przed nami stoi jest przystosowanie się do tych procesów. Digitalizacja naszego świata, jego przekształcanie się w algorytm, nadaje ton współczesnym zmianom, przytłacza i dezorientuje. Cyfrowa ekonomia nagina zasady, a często i prawo, kwestionując wszystko, co wydawało się stabilne i pewne. Rozluźnia więzi oparte na bezpośrednim kontakcie. „Podwójne życie” nie próbuje analizować zasad tej nowej ekonomii, a raczej w humorystyczny sposób obserwuje, jak zachodzące w świecie zmiany wpływają na nasze życie osobiste.

WYWIAD Z REŻYSEREM

Bohaterowie „Podwójnego życia” nieustannie rozprawiają o nowych technologiach. Czy podobnie jak oni widzisz w nich zagrożenie?

Co chwilę zmieniam zdanie na ten temat. Może dlatego, że lubię myśleć dialektycznie – nie wydaje mi się, żeby istniała tylko jedna prawda. Najbardziej przeraża mnie to, że internet stał się nagle punktem odniesienia naszych fantazji i kłamstw, fakty nie są już tak niepodważalne jak kiedyś, zwłaszcza w Stanach Zjednoczonych. W swoim filmie starałem się pokazać, jak adaptujemy się do zmian. Świat zmieniał się zawsze, ale dzisiaj motorem tych zmian jest technologia, digitalizacja życia. Przekształcają świat i sposób w jaki się komunikujemy, choć same w sobie nie są złe.

Dlaczego bohaterami filmu są ludzie ze świata literatury, a nie bliższemu Panu kina?

Wydawało mi się, że wpływ technologii uderzył w literaturę najbardziej. W którymś momencie postać grana przez Guillauma Caneta mówi: „dlaczego nie wydawać wszystkiego cyfrowo?”. I ma rację, choć ludzie tak naprawdę lubią książki. Jeszcze chwilę temu byliśmy przekonani, że e-booki są przyszłością, ale nie wygląda na to, by tradycyjna książka miała odejść do lamusa. „E-book” był zresztą roboczym tytułem filmu, uznałem jednak, że brzmi zbyt technicznie i beznamiętnie. Kino to odrębny temat. Tam, cyfrowa rewolucja trwa już ponad 30 lat. W latach 80. i 90. pewnych rzeczy nie dało się pokazać ze względu na technologiczne ograniczenia, albo było to po prostu za drogie. Dzisiaj już nie ma takich ograniczeń. Zmienił się też sposób, w jaki konsumujemy kino. Poświęciłem mu swoje życie, bo kocham wielki ekran, do dziś czuję magię, nawet idąc do multipleksu na jakiś syfiasty amerykański blockbuster. Działania Netflixu i jemu podobnych są jednak dość dwuznaczne – zatrudniają uznanych reżyserów i używają ich nazwisk, by przekonać publiczność, że dostarczają produkt najwyższej jakości. A ja i tak wolę zobaczyć nowy film Alfonso Curaóna na dużym ekranie.

Pisarz, grany w „Podwójnym życiu” przez Vincenta Macaigne, wciąż odnosi się do swojego życia i doświadczeń. Podobnie jest z twoimi filmami, które bazują na twoich przeżyciach.

Różni nas jednak to, że prawdopodobnie wyznają zupełnie inne zasady moralne (śmiech). Ale jeśli chodzi o pisane przeze mnie scenariusze, to mój sposób pracy jest podobny do jego. Podobał mi się pomysł, by film pokazywał, że każdy z bohaterów ma swoje prawdziwe życie, ale też drugie, nieprawdziwe, jako postać w jego książkach. Fikcja jako zwierciadło, w którym odbija się rzeczywistość. Kiedy piszesz scenę lub dialog, to odbijają się w nich emocje, których doświadczyłeś. Sytuacje lub bohaterowie mogą być bardzo dalecy od realizmu, ale zawsze pamiętasz skąd to się wzięło.

Czy od samego początku planowałeś bawić widza kosztem bohaterów? Jak choćby w tej sytuacji, gdy Léonard musi odpowiadać na pojawiające się na Twitterze kontrowersje, o których nawet nie wiedział, zamiast rozmawiać o swojej książce.

Jestem wielkim fanem Erica Rohmera i punktem odniesienia był dla mnie jego film „Drzewo, mer i mediateka”, komedia która odnosiła się do publicznych debat odbywających się wówczas we Francji. Kiedy pisałem scenariusz „Podwójnego życia” to dawało mi nadzieję, że zmierzam we właściwym kierunku. W pewnym momencie zdałem sobie sprawę, że pracuję nad komedią. Zaczynałem, chcąc nakręcić film o wielkich ideach, ale stopniowo docierało do mnie, że będzie to miało sens tylko jeśli podejść do nich w humorystyczny sposób. Już „Irma Vep” była komedią, ale „Podwójne życie” jest o krok dalej. Już pisząc scenariusz chciałem przede wszystkim mieć z tego frajdę, a nie tylko myśleć o strukturze i jak właściwie opisać pewne rzeczy i sytuacje. Nie ma w filmie ani jednego słowa, którego napisanie nie sprawiło mi przyjemności.

Po premierze „Podwójnego życia” mówiłeś, że twoi bohaterowie cię zaskoczyli.

Ponieważ żyją w bardzo nowoczesnych związkach. Nie oceniam ich, tak po prostu jest. W dobie coraz większej poprawności, chciałem żeby mój film był trochę amoralny. Utożsamiam się z nimi wszystkimi, nawet z głupcami. Nie ma w „Podwójnym życiu” żadnej postaci, z którą nie byłbym związany. Rozumiem doskonale co mówią i dlaczego, mają swoje racje. Ten film jest bardzo francuski, głównie z tego powodu, że we Francji ciągle jest miejsce na tego typu kino. Nie ma ciśnienia na robienie seriali, a to właśnie tam są dzisiaj pieniądze. Jak znaleźć we współczesnym kinie swoje miejsce i sprawić, żeby miało dla ludzi znaczenie? Każdy film, który robię jest próbą znalezienia odpowiedzi na to pytanie.

SYLWETKA REŻYSERA

Olivier Assayas urodził się w 1955 roku. W 1985 współpracował przy scenariuszu filmu „Spotkanie” André Téchiné, a jego samodzielny debiut „Désordre” z 1986 roku poprzedziła realizacja kilku filmów krótkometrażowych, a także publikacja tekstów w słynnym piśmie „Cahiers du cinéma”. W swoich tekstach dla tego periodyku, Assayas pisał o kinie, które kochał, szczególnie cenił sobie François Truffaut i Hou Hsiao-Hsien. Temu drugiemu poświęcił dokument z 1997 roku pt. „Hou Hsiao-hsien: Portret”. Do najważniejszych osiągnięć Assayasa należą „Zimna woda” i „Irma Vep” pokazane na festiwalu w Cannes w sekcji Un Certain Regard, „Ścieżki uczuć”, „Demonlover”, „Czysta”, które walczyły na tym samym festiwalu o Złotą Palmę w konkursie głównym, a także „Après mai”, który otrzymał nagrodę specjalną na festiwalu filmowym w Wenecji. Film „Sils Maria” z 2014 roku był pokazywany w konkursie głównym 67. MFF w Cannes i przyniósł Kristen Stewart nagrodę Cezara w kategorii Najlepsza Aktorka Drugoplanowa.

Wybrana filmografia:

1986 - Désordre
1989 - L'Enfant de l'hiver
1991 - Paryż się budzi / Paris s'éveille
1993 - Une Nouvelle Vie
1994 - Zimna woda / L'Eau froide
1996 - Irma Vep
1998 - Fin août, début septembre
2000 - Ścieżki uczuć / Les destinées sentimentales
2002 - Demonlover
2004 - Czysta / Clean
2007 - Przejście / Boarding Gate
2008 - Pewnego lata / L'Heure d'été
2010 - Carlos
2012 - Après mai
2014 - Sils Maria / Clouds of Sils Maria
2016 - Personal Shopper
2018 - Podwójne życie / Doubles vies

GUILLAUME CANET

Aktor, scenarzysta, reżyser. Canet jest niewątpliwie artystą wielu talentów, co przyniosło mu uznanie na całym świecie. Po wielu świetnie przyjętych rolach w filmach innych reżyserów, w 2002 roku postanowił stanąć po drugiej stronie kamery. Jego reżyserskim debiutem był świetnie przyjęty „Mon idole”. Natomiast już cztery lata później odebrał Cezara dla najlepszego reżysera za film „Nie mów nikomu”. Jego trzeci film, zrealizowany w 2010 roku „Niewinne kłamstewka”, okazał się wielkim przebojem we Francji i poza jej granicami. Kolejny film, do którego scenariusz napisał wspólnie z Jamesem Grayem, kręcony był w całości w Stanach Zjednoczonych W „Więzach krwi” wystąpili m.in. Clive Owen, Billy Crudup, Marion Cotillard, Mila Kunis i Zoe Saldana, a premiera odbyła się na festiwalu w Cannes w 2013 roku.

Wybrana filmografia:

1997 – Barracuda

1998 – Ci, którzy mnie kochają wsiądą do pociągu / Ceux qui m'aiment prendront le train

2000 – Niebiańska plaża / The Beach

2000 – Wierność / La fidélité

2001 – Vidocq

2002 – Brat wojownika / Le Frère du guerrier

2003 – Miłość na żądanie / Jeux d'enfants

2004 – Sny o potędze / Narco

2005 – Piekło / L'enfer

2006 – Nie mów nikomu / Ne le dis à personne

2007 – Po prostu razem / Ensemble, c'est tout

2008 – Więzy krwi / Les liens du sang

2009 – Niebo nad Saharą / Le Dernier vol

2010 – Zeszłej nocy / Last Night

2011 – Lepsze życie / Une vie meilleure

2012 – Niewierni / Les Infidèles

2014 – Poza wszelkim podejrzeniem / La prochaine fois je viserai le coeur

2015 – Strategia mistrza / The Program

2017 – Facet do wymiany / Rock'n Roll

2018 – Podwójne życie / Doubles vies

JULIETTE BINOCHÉ

Urodziła się 9 marca 1964 roku w Paryżu. Pochodzi z artystycznej rodziny – jej matka również była aktorką, a ojciec rzeźbiarzem. W bardzo wczesnym wieku zaczęła pobierać lekcje aktorstwa, których udzielała jej matka. Po kilku rolach teatralnych zadebiutowała w filmie w wieku 20 lat we francuskim obrazie „Les Nanas”. Zaraz potem wystąpiła w produkcji Jean-Luca Godarda „Zdrowaś Mario”. Szybko przyszły ważne role u innych słynnych reżyserów: w „Rendes-vous” André Téchiné, czy w „Złej krwi” Leosa Caraxa, z którym Binoché związała się prywatnie na kilka lat.

Role w „Niežnośnej lekkości bytu” Philippe'a Kaufmana u boku Daniela Day-Lewisa oraz w „Skazie” Louisa Malle'a razem z Jeremym Ironsem zwróciły na nią uwagę Hollywood. Steven Spielberg chciał jej powierzyć jedną z głównych ról w „Parku Jurajskim”, ale odmówiła przyjmując w zamian propozycję... Krzysztofa Kieślowskiego. Za udział w jego filmie „Trzy kolory: Niebieski” zdobyła Cezara dla najlepszej aktorki oraz nagrodę dla najlepszej aktorki na MFF w Wenecji. Po kolejnych rolach u polskiego reżysera - w „Białym” i „Czerwonym” – zagrała w „Angielskim pacjencie” Anthony'ego Mingelli. Występ ten przyniósł jej Oscara dla aktorki drugoplanowej, a kolejną nominację do tej nagrody zdobyła udziałem w filmie „Czekolada” Lesse Halströma. Rola w „Zapiskach z Toskanii” przyniosła jej nagrodę dla najlepszej aktorki podczas 63. Międzynarodowego Festiwalu Filmowego w Cannes w 2010 roku.

Jest pierwszą aktorką, która otrzymała za swoje role nagrody na najważniejszych europejskich festiwalach: w Berlinie, Cannes i Wenecji. W 2019 roku przewodniczyła jury Konkursu Głównego 69. Festiwalu Filmowego w Berlinie.

Występ w „Podwójnym życiu” jest jej trzecią współpracą z Oliverem Assayasem.

Wybrana filmografia:

- 1984 – Les nanas
- 1985 – Zdrowaś Mario / Je vous salue, Marie
- 1985 – Rendez-vous
- 1986 – Zła krew / Mauvais sang
- 1988 – Nieznośna lekkość bytu / The Unbearable Lightness of Being
- 1991 – Kochankowie z Pont-Neuf / Les amants du Pont-Neuf
- 1992 – Skaza / Damage
- 1992 – Wichrowe wzgórze / Wuthering Heights
- 1993 – Trzy kolory: niebieski / Trois couleurs: Bleu
- 1994 – Trzy kolory: biały
- 1994 – Trzy kolory: czerwony / Trois couleurs: Rouge
- 1995 – Huzar na dachu / Le hussard sur le toit
- 1996 – Angielski pacjent / The English Patient
- 1999 – Wdowa św. Piotra / La veuve de Saint-Pierre
- 2000 – Czekolada / Chocolat
- 2002 – Mężczyzna moich marzeń / Décalage horaire
- 2003 – Ukryte/ Cache
- 2005 – Zakochany Paryż / Paris, je t'aime
- 2007 – Podróż czerwonego balonika / Le voyage du ballon rouge
- 2008 – Niebo nad Paryżem / Paris
- 2008 – Pewnego lata / L'Heure d'été
- 2010 – Zapiski z Toskanii / Copie conforme
- 2011 – Sponsoring / Elles
- 2014 – Sils Maria / Clouds of Sils Maria
- 2015 – 33 / The 33
- 2015 – Oczekiwanie / L'attesa
- 2016 – Martwe wody / Ma loute
- 2017 – Ghost in the Shell
- 2017 – Isabelle i mężczyźni / Un beau soleil intérieur
- 2018 – Wizja / Vision
- 2018 – High Life
- 2018 – Podwójne życie / Doubles vies